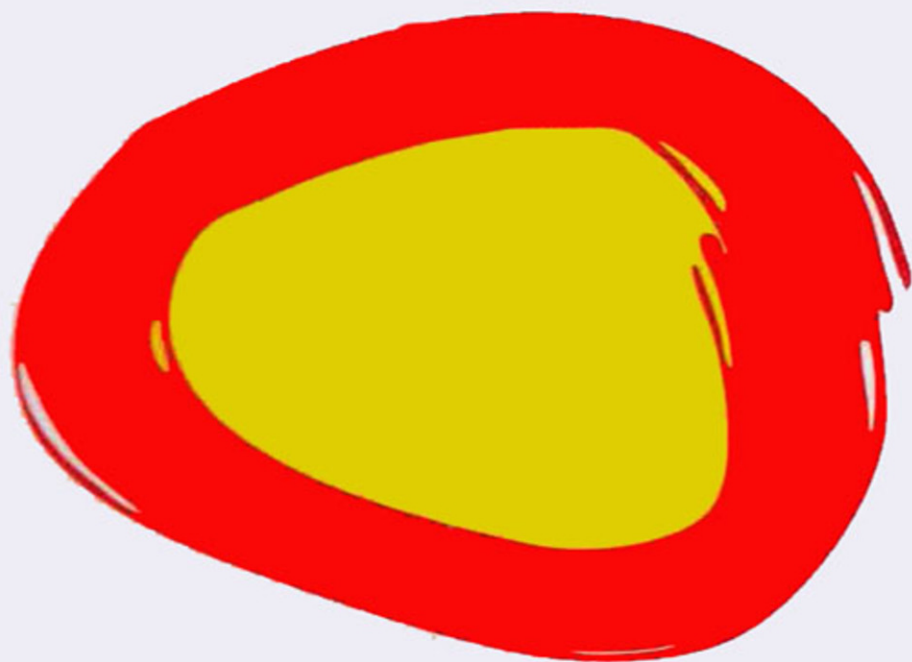

၂၀၁၆ ခုနှစ်

အိန္ဒိယနိုင်ငံ အစိုးရ

အခန်း (၁)

ဟိုး ငယ်ငယ်တုန်းက ကရင်ပြည်နယ်မှာ နေခဲ့ရတာကို သတိရမိတယ်။ အသိဉာဏ်လည်း ဖွံ့ဖြိုးစဆိုတော့ ကရင်ပြည်နယ်မှာ နေရင်း အလိုလို ကရင် ဖြစ်ချင်နေမိတယ်။ သူများ သင်တိုင်းတွေ ဝတ်တာမြင်ရင် ကိုယ်လည်း ဝတ်ချင်နေတာပေါ့။

အဖေကလည်း ကရင်သွေး တစ်ဝက်ပါတော့ ကရင်ဖြစ်ချင်တာ သိပ်တော့မဆန်းပါဘူး။ ဒါနဲ့ ဘကြီးတွေကို မေးမိတယ်။

ဦးလေးတွေ၊ ဘကြီးတွေဆိုတာကလည်း တကယ့် လူရွတ်ကြီးတွေ။

“ဘကြီး ကျွန်တော်တို့ က ကရင်တွေလား။”

ဘကြီးက သောက်လက်စ အရက်ခွက်ကို တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ မပြီး

“အေးပေါ့။ တို့ က ကရင်မှ ကရင်လူမျိုး စစ်စစ်တွေပေါ့”

ကျွန်တော် အားရသွားတယ်။

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ က ပိုးကရင်လား၊ စကောကရင်လား။”

ကရင်မှာ က အမျိုးကွဲလေးတွေ ရှိတာကိုး။

ဘကြီးက အရက်ခွက်ကိုမော့ချပြီး ခေါင်းခါတယ်။

“ပိုးလည်း မဟုတ်၊ စကောလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သားရယ်”

ကျွန်တော် နည်းနည်း ခေါင်းခြောက်သွားတယ်။

ကိုယ်က နှစ်မျိုးပဲ သိတာပဲ။ ဒီနှစ်မျိုးက မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုး။

“ဒါဆို တောင်ပေါ်ကရင်လား၊ တောင်အောက် ကရင်လား”

ဘကြီးက အရက်ခွက်ကို ထပ်ငဲ့ရင်း ခေါင်းခါတယ်။

“တောင်ပေါ်ကရင်လည်း မဟုတ်၊ တောင်အောက် ကရင်လည်း မဟုတ်ဘူး သားရယ်”

ကျွန်တော် နည်းနည်း စားသွားတယ်။ ကရင်မှာ တောင် အလယ်က ရင်တော့ မကြားဖူးပါဘူး။ ဘယ့်နှယ် တောင်ပေါ် တောင်အောက် နှစ်မျိုးပဲရှိတာ မဟုတ်ပြန်ဘူးတဲ့ တောင်ခလယ် (တောင်အလယ်) ကရင်တော့ မရှိလောက်ပါဘူး။

ဒါနဲ့ ပဲ

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ က ဘာကရင်လဲ” ဆိုတော့ ဘကြီးက ငဲ့ထားတဲ့ အရက်ခွက်မပြီး ...

“ဘကြီးတို့ က ကတုန်ကရင်တွေပါ သားရယ်။ အရက်သောက်များ ပြီး ကတုန်ကရင် ဖြစ်နေတာပါ”

ကဲ ... ရှင်းပြီဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ က အဲဒီလို ကရင်မျိုး။

*

အခန်း (၂)

ကရင်တွေမှာ ကျွန်တော် သတိထားမိတာ တစ်ခုရှိပါတယ်။ ကရင် လူမျိုးတွေဟာ ယောက်ျားရော မိန်းမပါ တစ်ချိန်လုံး အလုပ် လုပ်နေတာ တွေ့ရတယ်။

ယောက်ျားအလုပ် ကိုင်းခုတ်ဆိုရင်တောင် မိန်းမက အအားမနေဘူး ။ ထင်းခွေ ရေခပ်အပြင် မှိုချိုးမျှစ်ချိုးနဲ့ ထမင်းအိုး တည်ကြရရှာတာ။ တစ်ခု ပိုထူးခြားတာက အဲဒီလောက် အလုပ်များ တာတောင် မွေးလိုက်တဲ့ ကလေး။ တချို့ စပျစ်ခိုင် ကျနေတာ။ တချို့ဆို ဆယ့်တစ်ယောက်၊ တချို့ဆို ကိုးယောက်။

အနည်းဆုံးမွေးတဲ့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတောင် ခုနစ်ယောက်။ ကဲ စဉ်းစားကြည့်။

ဒါတောင် အဖေနဲ့ အမေနဲ့ မတည့်လို့ ။ တည့်များ တည့်ရင် ပလိုင်းနဲ့ တောင် လိုက်ကောက်ရမလား မသိဘူး။

အခုခေတ်လို သားဆက်ခြားရမယ်။ အကာအကွယ် သုံးရမယ်ဆိုတာ မသိတော့ ဒီလိုပဲ မွေးနေတာပေါ့။ ဘယ်လောက်ထိလဲဆို ကျွန်တော်တို့ အိမ်နားက မလှခင်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ့ကရင် နာမည်ကိုတော့ မေ့နေပြီ။

သူဆို ကျွန်တော်အခုလိုသာ အဲဒီတုန်းက အဆက်အသွယ်ရှိခဲ့ရင် မြ

န်မာနိုင်ငံ အလေးမအဖွဲ့ချုပ်မှာ သူ့ကို ထည့်ထားပေးချင်တယ်။

ဘာလို့ လဲဆို မလှခင်ကိုကြည့်ရင် အမြဲ ဗိုက်တစ်လုံး မမထားရတယ်။ ဗိုက်တစ်လုံးဆိုတာ အနည်းဆုံး လေးငါးပိဿာ ရှိမှာ ပဲ။ အဲဒါကြီး အမြဲ မထားရတာ နည်းတာ မှတ်လို့ ။ မြန်မာနိုင်ငံ အလေးမအဖွဲ့ချုပ်မှာ ဆို အနည်းဆုံး နည်းပြလောက်တော့ ထားသင့်တယ်။

အဲဒီတော့ အဲဒီလောက်များ တဲ့ ကလေးတွေကို ထိန်းဖို့ ဆိုတာ လွယ်လှတာတော့ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီတော့ ကလေးတွေ အန္တရာယ်ကင်းစွာ ထိန်းကျောင်းနိုင်အောင် ကျင်းကလေးတွေ တူးပေးထားရတယ်။

အဓိကကတော့ အထိန်းရအခက်ဆုံး အရွယ်ဖြစ်တဲ့ လေးဖက်သွားကနေ ထိုင်တတ်တဲ့ အရွယ် ကလေးတွေအတွက် ရည်ရွယ်ပါတယ်။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ အဲဒီအရွယ် ကလေးတွေက အရာရာကို စူးစမ်းစိတ်ရှိတဲ့ အတွက် ဟိုဟာလိုက်ဆွဲ ဒီဟာလိုက်ဆွဲ၊ ဆွဲတတ်လွှဲတတ်လို့ ပါပဲ။

မီးခဲကို ပူမှန်း မသိတဲ့ အရွယ်။ ဓားကို ထိရှုတ်မှန်း မသိတဲ့ အရွယ်ကိုး။ ဒါကြောင့် ထိုင်တတ်စအရွယ်အတွက် ကျင်းကလေးတွေ တူးပေးထားရပါတယ်။

တူးပေးတဲ့ ကျင်းက သိပ်မကြီးပါဘူး။ တစ်တောင်ပတ်လည် အကျယ်တစ်တောင်ပတ်လည် အမြင့်ရှိတဲ့ ကျင်းကလေးပေါ့။

မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ မိခင်က အဲဒီကလေးကို သူ့အတွက် တူးပေးထားတဲ့ ကျင်းကလေးထဲ ချထားခဲ့ပါတယ်။

အခန်း (၃)

သပ်သပ်ရပ်ရပ် လုပ်ထားတဲ့ ကျင်းမို့ မြွေပါး ကင်းပါးလည်း ကင်းပါရဲ့ ။ ကလေးကို ကျွေးစရာရှိရင်၊ ကျွေးချိန်ကျရင် အဲဒီ ကျင်းကလေးထဲ ပန်းကန်ကလေးနဲ့ ချပေးတယ်။

မိခင်က လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပေါ့။ အိမ်မှုကိစ္စ လုပ်စရာ ရှိတာလုပ်။ ဒါမှ မဟုတ် ကျင်းထဲက ကလေးထက်ငယ်တဲ့ မွေးထားတဲ့ ကလေးကို ထိန်းပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ဒီလို သားဆက်ခြားမယ် ဘာညာမသိတော့ မိန်းမများ ၊ ဘာဖြစ်မယ် မသိဘူး။ ခလုတ်တစ်ချက်ဆွဲ “ဒိုင်းညောင့်” ဆို ကလေးတစ်ယောက် ထွက်ကျလာတာကိုး။

အဲဒီတော့ ကလေးက သူ့အတွက်ချပေးတဲ့ အစားအစာ သူ့ဘာသာ သူ ကောက်စားတယ်။ မစားတတ်ရင် ပါးစပ်နဲ့ အပ်စားတာပေါ့။

သူ့ကို ဘယ်သူမှ မကြည့်ရင် ဂရုမစိုက်ရင် ငိုတယ်။ ကျီကြတယ် မိဘကတော့ လှည့်မကြည့်အားပါဘူး။ သူ့အလုပ်နဲ့ သူ ရှုပ်တာကိုး။

ငိုလွန်းလို့ ကြာတဲ့ အခါ သူ့အလိုလို တိတ်ရရှာတယ်။ ငိုလွန်းလို့ မောတဲ့ အခါ သူ့အလိုလို အိပ်ရရှာတယ်။

ဒီလိုနဲ့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ နံနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ကျင်းထဲထည့် ညနေကျမှ ကျင်းလေးထဲက ပြန်ယူထုတ် လုပ်နေရင်းကမှ ကျင်းထဲက ကလေးဟာ ဒီကျင်းအပြင်မှာ ဘယ်သူတွေ ဘာလုပ် နေတယ်ဆိုတာကို အလိုလိုသိချ

င်လာတယ်။

ကျင်းအပြင်မှာ အသံတွေ ကြားနေရပါလျက်

“ဟော နားထောင်ကြည့်စမ်း၊ ဒါက အစ်ကိုကြီး အသံ”

“ဒါအဖေအသံ၊ အဖေက အမေ့ကို ဘာတွေဆူနေလဲ မသိဘူး”

“ဒါကအမေ့အသံ”

စသည် ဖြင့် ကျင်းအပြင် ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေလဲ ဆိုတာ သူ့ဘာသာသူ သိချင်လာနေမိတယ်။

ကျင်းအပြင်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေဆိုတာ သိရအောင် ကျင်းနံရံကို ကုတ်တက်ဖို့ လိုတာပေါ့။

ဒါနဲ့ ပဲ ကလေးဟာ ကျင်းထဲကနေ သူ့လက် သေးသေးလေးနဲ့ ကျင်းနံရံကို ကိုင်ကြည့်တယ်။

သူ့ခြေထောက် သေးသေးကလေးနဲ့ မတ်တတ်ရပ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။

ဘာကိုမှ ကောင်းမွန်စွာ မဆုပ်ကိုင်ဖူးတဲ့ ကလေး၊ ဘယ်တုန်းကမှ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် မရပ်တည်ဖူးတဲ့ ကလေးက ခြေလက်ဘယ်မြဲပါ့မလဲ။ မကြာခဏ ပြုတ်ကျတော့တာပေါ့။

ပြုတ်ကျတဲ့ အခါတိုင်း နာကျင်မှုတော့ ရှိတာပေါ့။ နာတော့ ကလေးပဲ ငိုတာပေါ့။ ကလေးပဲ နာတော့ငိုတာပေါ့။

ငိုတော့လည်း သူ့ကို ချောမယ့်လူမှ မရှိတာ။ မိဘများကတော့ သူ့အလုပ်နဲ့ သူ အားမှ မအားတာ။ အဖေက တောသွားရဲ့ ၊ အမေက အိမ်မှုကိစ္စများ နဲ့ ဗျာများ နေရဲ့ ။

အကြီးကောင် ကျောင်းပို့ရတာ တစ်မျိုး၊ အလတ်ကောင် ရေချိုးဖို့ လို

ကံဖမ်းရတာက တစ်မျိုး၊ အငယ်ကောင် ဂေါ်လီမျိုးချလို့ ပြန်ထုတ်ရတာ တစ်မျိုးနဲ့ သူ့အလှည့် ဘယ်ရောက်နိုင်ပါ့မလဲ။

ကလေးဆိုတာ ဆာလို့ ငိုတာနဲ့ ၊ နာလို့ ငိုတာဆိုတာ သူတို့ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လှည့်မကြည့်နိုင်ပါဘူး။

ဒီလိုပါပဲ။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ဟာ ကျင်းတစ်ခုပဲ ဆိုပါတော့။ အဲဒီကျင်းထဲမှာ ရှိတဲ့ ပြည်သူတွေ ငိုတာ၊ နာလို့ ငိုတာနဲ့ ဆာလို့ ငိုတာပဲ ရှိပါတယ်။

ဘာကြောင့် ဆာရသလဲ၊ ဘာကြောင့် နာရသလဲ။ မိဘက အငတ်ထားလို့ ဆာရတာလား၊ မိဘက နှိပ်စက်လို့ နာရတာလား။ ဒါတွေကို မိဘလုပ်သူများက သိကို သိသင့်ပါတယ်။ သားသမီးတွေ ငိုနေတာ ထိုင်ကြည့်နေရက်တာ မိဘကောင်းမှ မဟုတ်တာ။

အခု ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ကျင်းထဲက ကလေးက ဆာလို့ ငိုတာမဟုတ် ။ မိဘက စားလိုရာကို အပြည့်အဝ ကျွေးထားတဲ့ အတွက် သူ့ခများ ဆာစရာအကြောင်းမှ မရှိတာ။ ဒါဆို ဘာလို့ ငိုတာလဲ။

“နာလို့ ငိုတာ”

ဘာကြောင့် နာရသလဲ။ မိဘကများ နှိပ်စက်လို့ ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ပစ်ပယ်လို့ ဆိုပြီး ငိုတာမဟုတ်ရပါ။ သူ့ဘာသာသူ ကြိုးစားရင်း မဖြစ်မြောက်သေးတဲ့ အတွက် နာလို့ ငိုရတာ။ သူ့ရဲ့ အနုပညာတစ်ခု အတွက် နာလို့ ငိုရတာတယ်။ အဲဒါဟာ ဘာအနုပညာ ခေါ်သလဲ။

“မတ်တတ်ရပ်ခြင်း အနုပညာ”

ကလေးငယ်ဟာ သူ့ခြေထောက်ပေါ် သူရပ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပြီးလေ။

သူ့လက်ကလေး သေးသေးကလေးနဲ့ ကျင်းနံရံကို ကုပ်ထားပါတယ်

။ သူ့ခြေထောက် သေးသေးကလေးနဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိန်းနိုင်ဖို့ ဟန်ချက်ညီပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ အဲဒီအနုပညာကို မပိုင်နိုင်တော့ မကြာခဏ ပြိုလဲ၊ ပြုတ်ကျပါတယ်။ ပြုတ်ကျတဲ့ အခါတိုင်း ငိုမိပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ။

“နာလို့ ”

နာလို့ ငိုတာပေါ့။

သူငိုတော့လည်း သူ့ကို ချောတဲ့ သူက ရှိပါ့မလား။ အဖေကတော့ တောထဲသွားလို့ ကြားတောင် မကြားနိုင်ပါဘူး။ အမေက အိမ်မှုကိစ္စတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေလို့ ချောမြူဖို့ မအားဘဲကိုး။

ငိုလွန်းလို့ ကြာတဲ့ အခါ သူ့ဘာသာသူ တိတ်ရရှာတယ်။ ငိုလွန်းလို့ မောတဲ့ အခါ သူ့ဟာသူ အိပ်ရရှာပြန်ပါတယ်။

အသိစိတ် ပြန်ဝင်တဲ့ အခါ

“ဟော ကြည့်စမ်း။ ကျင်းအပြင်မှာ အသံတွေ ကြားပြန်ပြီ။ အမေ ဘာလုပ်နေပါလိမ့်။ အဖေရော ရှိရဲ့ လား။ အစ်ကိုကြီးရော ကျောင်းက ပြန်ပလား”

သိချင်စိတ် ပြန်ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ခုနက နာကျင်မှုတွေ မေ့ပျောက်ပြီး ကျင်းနံရံကို သူ့လက် သေးသေးလေးနဲ့ ကိုင်တယ်။ သူ့ခြေထောက် သေးသေးလေးနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိန်းညှိတယ်။

ခန္ဓာကိုယ်ကိုတော့ မခံနိုင်တော့ ပြုတ်ကျတယ်။ ပြန်ထတယ်။

ပြုတ်ကျတယ်။ ပြန်ထတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ပဲ ကလေးငယ်ဟာ ပြုတ်ကျလိုက် ပြန်ထလိုက် လုပ်ရင်း ကြံ

မိဖုန်းများ စွာ ကြိုးစားပါတယ်။ ပြုတ်ကျတယ်။ နာကျင်ပါတယ်။ ငိုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြန်ထပါတယ်။

သူ့လက် သေးသေးလေးနဲ့ ကျင်းနံရံကို ကိုင်ထားနိုင်ပါပြီ။ သူ့ခြေထောက်က သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိန်းညှိနိုင်သွားပါပြီ။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ သူက

“သူဟာ မတ်တတ်ရပ်ခြင်း အနုပညာကို သင်ယူ တတ်မြောက်သွားပါပြီ”

ဒီတော့ ကလေးဟာ မတ်တတ်ရပ်ခြင်း အနုပညာကို ကျွမ်းကျင် ပိုင်နိုင်သွားပါပြီ။ သူ့ခြေထောက်ပေါ် သူ ရပ်နိုင်သွားပါပြီ။ သူ့လက် သေးသေးကလေးက ကျင်းနံရံကို ကိုင်ရင်း ခန္ဓာကိုယ်ကို မလဲပြိုအောင် ထိန်းညှိနိုင်ပါပြီ။

“လဲရင် ပြန်ထတဲ့ ”

ဒီစကား နေ့စဉ်သုံး ဘာသာစကားလို အသုံးပြုနေကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နှယောက်ကများ လိုက်နာနိုင်ကြလဲ။

လဲကျပြီး ပြန်မထတဲ့ သူတွေ ဘယ်လောက်များ ဖြစ်လဲ။

ဘာလို့ မထရတာလဲ။ ထချင်စိတ်မရှိလို့ မထတာပါပဲ။

စာမေးပွဲကျတယ် ဘာလို့ ကျလဲ။

အောင်ချင်စိတ် မရှိလို့ ကျတာပါပဲ။

လူ့ဘဝ ရှင်သန်ခြင်းဟာ ရိုးရှင်းပါတယ်။

ဘာမှ အသိမကြွယ်သေးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကတောင် လဲရင် ပြန်ထရမှန်း သိခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ငယ်စဉ်က လဲရင် ပြန်ထခဲ့

ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသက်အရွယ် ကြီးလာတဲ့ အခါ ဘာလို့
ပြန်မထချင်ကြတော့တာလဲ။

ရိုးရှင်းပါတယ်။

မထချင်လို့ မထတော့တာပေါ့။

ကဲ အခု ကျွန်တော်ပြောပြနေတဲ့ ကျင်းထဲက ကလေးဟာ ဘယ်သူ
ထူလို့ လဲ။ ဘယ်သူမှ မထူပေးပါဘူး။ ဘယ်သူကမှ မဖေးမ ပေးပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ သူဦးနှောက် သေးသေးကလေးက အသိစိတ် သေးသေးကလေး
နဲ့

လဲကျတယ်။ နာတယ်။ ငိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဟာ ပြန်ထရမှန်း သိပါ
တယ်။

ပြန်ထရမှန်း မသိတာ ဘယ်သူတွေလဲ။

ဦးနှောက်ကြီးပါတယ်ဆိုတဲ့ လူကြီးတွေ ပြန်မထတာပါ။

ဆိုပါတော့။

*